

Sygn. akt II KZ 1/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 stycznia 2020 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2019 r.,

sygn. akt II KO 95/19,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

M. K. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 11 kwietnia 2018 r., sygn. akt XVIII K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), za fizyczne i psychiczne znęcanie się nad członkami rodziny oraz wielokrotne doprowadzanie małoletnich braci do poddania się innym czynnościom seksualnym, tj. za czyny z art. 207 § 1 k.k., art. 197 § 2 k.k. i art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Za przestępstwa te Sąd

Okręgowy w Ł. wymierzył mu karę łączną w wysokości 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Dnia 21 października 2019 r. skazany wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu ewentualnego złożenia wniosku o wznowienie postępowania sądowego lub wydania opinii o braku podstaw do złożenia takiego wniosku. Wezwany do wskazania okoliczności, które miałyby stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pismem z dnia 15 listopada 2019 r., wymienił potrzebę przesłuchania lekarzy psychiatrów: K. P. oraz K. M. . W piśmie z dnia 2 grudnia 2019 r. skazany wniósł ponadto o przeprowadzenie dowodów z wywiadu kuratora oraz przesłuchanie członków wskazanych tam zespołów do orzekania niepełnosprawności.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2019 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na postanowienie to skazany złożył zażalenie, podnosząc, że został pozbawiony możliwości uzyskania pomocy prawnej z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wznowienie postępowania, do którego dąży skazany, stanowi nadzwyczajny środek wzruszania prawomocnych orzeczeń. Wszczęcie postępowania wznowieniowego na wniosek strony możliwe jest tylko w wyjątkowych okolicznościach, precyzyjnie wymienionych przez ustawodawcę w art. 540, art. 540a i art. 540b k.p.k. Jeśli wnioskodawca w piśmie inicjującym postępowanie nie wskaże i nie uprawdopodobni zaistnienia żadnej z ustawowych przesłanek, złożony przez niego wniosek trzeba uznać za bezzasadny, ponieważ oparty na pozaustawowych motywach.

W złożonych przez siebie pismach skazany wskazał na potrzebę przeprowadzenia szeregu dowodów – w szczególności z osobowych źródeł dowodowych – nie określił jednak, na jaką okoliczność chciałby przeprowadzić te dowody oraz w jaki sposób depozycje danych świadków miałyby świadczyć o tym,

że nie popełnił on czynu, skazano go za przestępstwo zagrożone surowszą karą lub sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu (por. treść art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.). Tym samym nie sposób ustalić zaistnienia którejkolwiek z przesłanek warunkujących wszczęcie postępowania wznowieniowego.

Wobec powyższych okoliczności w pełni zasadne było skorzystanie przez Sąd z możliwości przewidzianej w art. 545 § 3 k.p.k., polegającej na odmowie przyjęcia wniosku złożonego przez skazanego osobiście o wznowienie postępowania. W konsekwencji, stwierdzenie niedopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania uczyniło bezprzedmiotowym rozstrzygnięcie co do wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.

Warto podkreślić, że wbrew twierdzeniom autora zażalenia zaskarżone rozstrzygnięcie nie uniemożliwia skazanemu podejmowania kolejnych prób wznowienia postępowania karnego, nie ograniczając tym samym jego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. Skuteczne zainicjowanie postępowania wznowieniowego możliwe jest jednak wyłącznie z poszanowaniem procedur je regulujących – a więc, między innymi, zależy od precyzyjnego wskazania, które ustawowe przesłanki leżą u podstaw wniosku o wznowienie postępowania oraz, jakie świadczą o tym dowody.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sad Najwyższy orzekł jak na wstępie.